

Luka Jakovljević

Опроштајна рећ

Dragi čika Vlado,

Toliko toga je ostalo nedorečeno. Toliko tema smo tek počeli da otvaramo. Toliko toga je ostalo što tek treba da naučim od Vas.

Pamtiću zauvek naše duge razgovore uz šolju čaja na Tašmajdanskom parku. Duge šetnje Pariskim avenijama posle vaših sastanaka. Vaše strpljenje, mir i beskrajne savete na sve teme koje zanimaju jednog mladog čoveka koji tek otkriva život.

Onu jednu čašu vina, za dušu, na koju ste me stalno podsećali, koju smo dužni sami sebi, kao balans, između velikih ambicija i obične svakodnevice.

Bili ste mi, slobodno mogu reći, duhovni otac.

Od Vas sam naučio da se nikada ne mirim sa nepravdom, zlom i ljudskom glupošću. Ali isto tako, da borbu sa vetrenjačama, za istinu i pravdu, koliko god mogu obavljam u tajnosti, a aplauze slušam iz drugog reda.

Da se borim za svoje ideale, uzdignute glave, tiho i bez pompe. Onako kako ste Vi, ceo zivot radili.

Hvala za sve i neka vam je večna slava.

S Bogom.

U Beogradu,
24. novembra 2020. godine

Сусрет у Паризу, 2018. године